

Πάνειον — Αριθμός Τρία

Το Όραμα και ο Προσδιορισμένος Καιρός: Μια Προφητική Παραλληλία

Jeff Pippenger

2025-02-28

Η παραβολή των δέκα παρθένων επαναλαμβάνεται κατά γράμμα στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ εκθέτει την καρδιά της παραβολής, όταν προσδιορίζει το όραμα που μιλεί στο τέλος.

Θέλω σταθεί επί της σκοπιάς μου, και θέλω σταθεί επί του πύργου, και θέλω αγρυπνεί διά να ίδω τι θέλει λαλήσει προς εμέ, και τι θέλω αποκριθή όταν ελεγχθώ. Και απεκρίθη προς εμέ ο Κύριος και είπε, Γράψον την όρασιν, και ανάγραψον σαφώς επί πινακίων, διά να αναγινώσκη τις ευχερώς. Διότι η όρασις είναι έτι διά καιρόν προσδιορισμένον, και θέλει ομιλήσει εν τω τέλει, και δεν θέλει ψευστή· αν και βραδύνη, πρόσμενον αυτήν· διότι βεβαίως θέλει ελθεί, δεν θέλει βραδύνει. Ιδού, η ψυχή αυτού επήρηθη, δεν είναι ευθεία εν αυτώ· ο δε δίκαιος θέλει ζήσει διά της πίστεως αυτού. Αββακούμ 2:1-4.

Το εδάφιο εικοστό έβδομο του Δανιήλ έντεκα επίσης προσδιορίζει τον «προσδιορισμένο καιρό».

Και ή καρδιά άμφοτέρων τούτων τών βασιλέων θέλει εΐναι εις τò κακοποιΐσαι, και θέλουσι λαλήσει ψεύδη επί τής αυτΐς τραπέζης· άλλ' ου θέλει ευδοωθΐ· διότι έτι τò τέλος θέλει εΐναι εις τόν προσδιορισμένον καιρόν. Δανιήλ 11:27.

Το «όραμα» που καθιερώνεται από τη Ρώμη είναι «για προσδιορισμένο καιρό», και οι δύο βασιλείς, των οποίων η καρδιά είναι να πράττουν κακό και να λαλούν ψεύδη στο ίδιο τραπέζι, προσδιορίζουν ένα προφητικό ορόσημο το οποίο φθάνει πριν το όραμα «λαλήσει». Πριν από τον προσδιορισμένο καιρό, δύο βασιλείς λαλούν «ψεύδη», και όταν το όραμα λαλήσει κατά τον προσδιορισμένο καιρό, δεν ψεύδεται. Ο προσδιορισμένος καιρός είναι ο νόμος της Κυριακής στις ΗΠΑ, και η συνάντηση στο τραπέζι σηματοδοτεί την αρχή μιας προφητικής περιόδου. Το «όραμα» εκπληρώνεται στην ιστορία κατά τον νόμο της Κυριακής, αλλά καθιερώνεται πριν από τον νόμο της Κυριακής. Αυτό είναι προφανές, διότι οι πιστοί καλούνται να περιμένουν το όραμα και καλούνται να δημοσιεύσουν το όραμα. Δεν θα μπορούσαν να το δημοσιεύσουν πριν από την εκπλήρωση του οράματος, εάν το όραμα δεν είχε ακόμη καθιερωθεί.

Ο Ιερεμίας αντιπροσωπεύει εκείνους που «αναμένουν» το όραμα:

Κύριε, συ γνωρίζεις· ενθυμήθητί με, και επίσκεψαί με, και εκδίκησόν με από τους διώκτάς μου· μη με αφαιρέσεις εν τη μακροθυμία σου· γνώρισον ότι ένεκά σου υπέφερα ονειδισμόν. Οι λόγοι σου ευρέθησαν, και κατέφαγον αυτούς· και ο λόγος σου έγινε εις εμέ χαρά και αγαλλίασις της καρδιάς μου· διότι το όνομά σου εκλήθη επ' εμέ, Κύριε Θεέ των δυνάμεων. Δεν εκάθισα εν συνεδρία εμπαικτών, ουδέ ηυφράνθη· εκάθισα μόνος εξαιτίας της χειρός σου· διότι με ενέπλησας αγανακτήσεως. Διά τι ο πόνος μου είναι διαπαντός, και το τραύμα μου ανίατον, το οποίον αρνείται να ιαθή; Μήπως θέλεις είσθαι εις εμέ ως ψεύστης, ως ύδατα τα οποία εκλείπουν; Διά τούτο ούτω λέγει ο Κύριος, Εάν επιστρέψης, τότε θέλω σε

επαναφέρει, και θέλεις σταθή ενώπιόν μου· και εάν εκφέρης το πολύτιμον από του ευτελούς, θέλεις είσθαι ως το στόμα μου· αυτοί θέλουσιν επιστρέψει προς σε, πλην συ μη επιστρέψεις προς αυτούς. Και θέλω σε κάμει προς τον λαόν τούτον τείχος οχυρόν χάλκινον· και θέλουσι πολεμήσει εναντίον σου, αλλά δεν θέλουσιν υπερισχύσει εναντίον σου· διότι εγώ είμαι μετά σου, διά να σε σώζω και διά να σε ελευθερώσω, λέγει ο Κύριος. Και θέλω σε ελευθερώσει εκ της χειρός των πονηρών, και θέλω σε λυτρώσει εκ της χειρός των φοβερών. Ιερεμίας 15:15–21.

Ο νόμος της Κυριακής στις ΗΠΑ είναι το σημείο όπου τίθεται το σύμβολο της «ενθυμήσεως». Εκεί το Σάββατο, το οποίο πρέπει πάντοτε να ενθυμούμεθα, καθίσταται το τελικό ζήτημα δοκιμασίας. Εκεί η πόρνη της Τύρου, η οποία είχε λησμονηθεί, ενθυμείται. Εκεί ο Θεός ενθυμείται τις αμαρτίες της Βαβυλώνας και της αποδίδει διπλή κρίση.

Το ορόσημο όπου εντοπίζεται η ομιλία είναι ο νόμος της Κυριακής στις ΗΠΑ, διότι εκεί το θηρίο της γης «λαλεί» ως δράκων. Στο ίδιο ορόσημο, στην προφητική γραμμή του Βαλαάμ, η όνος «λαλεί». Όταν γεννιέται ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο πατέρας του, ο Ζαχαρίας, ο οποίος έχει θεϊκός εμποδιστεί να μιλήσει, «λαλεί».

Και συνέβη, κατά την ογδόη ημέρα, να έλθουν για να περιτέμουν το παιδί· και το ονόμαζαν Ζαχαρίας, κατά το όνομα του πατέρα αυτού. Και η μητέρα αυτού αποκρίθηκε και είπε· Όχι· αλλά Ιωάννης θα ονομασθεί. Και της είπαν· Δεν υπάρχει κανείς από τη συγγένειά σου που να καλείται με αυτό το όνομα. Και έκαναν νεύματα προς τον πατέρα του, πώς θα ήθελε να ονομασθεί. Και εκείνος, αφού ζήτησε πινακίδιο, έγραψε, λέγοντας· Ιωάννης είναι το όνομα αυτού. Και όλοι εθαύμασαν. Και αμέσως ανοίχθηκε το στόμα αυτού, και λύθηκε η γλώσσα αυτού, και ελάλησε, και εδόξαζε τον Θεό. Λουκάς 1:59–64.

Κατά τον κυριακάτικο νόμο στις ΗΠΑ, η θανατηφόρος πληγή του παπισμού θεραπεύεται, και αυτή γίνεται η όγδοη βασιλεία, η οποία είναι εκ των επτά, όταν οι ΗΠΑ, των οποίων πρόεδρος είναι ο Donald Trump, γίνονται ο όγδοος πρόεδρος, ο οποίος είναι εκ των επτά. Στο ίδιο ακριβώς χρονικό σημείο, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες υψώνονται ως λάβαρο. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι η όγδοη εκκλησία, η οποία είναι εκ των επτά. Κατά τον κυριακάτικο νόμο σημειώνεται ο αριθμός οκτώ, και ήταν την όγδοη ημέρα που ο Ιωάννης περιετμήθη και ο Ζαχαρίας μίλησε. Το όνομα Ζαχαρίας σημαίνει ότι ο Θεός έχει «ενθυμηθεί». Ο κυριακάτικός νόμος είναι το παραχάραγμα του αληθινού Σαββάτου, το οποίο έπρεπε να «ενθυμείσθε». Κατά τον κυριακάτικο νόμο η πόρνη της Τύρου «ενθυμείται». Είναι κατά τον κυριακάτικο νόμο που ο Θεός «ενθυμείται» τις αμαρτίες της Βαβυλώνας και διπλασιάζει την κρίση της.

Ο Ιερεμίας αντιπροσωπεύει εκείνους που υπέστησαν την πρώτη απογοήτευση και αναμένουν το όραμα το οποίο βραδύνει. Αντιπροσωπεύει τους πιστούς που γίνονται το στόμα του Θεού στον προσδιορισμένο καιρό, όταν το όραμα λαλεί και δεν ψεύδεται. Το όραμα που λαλεί στον προσδιορισμένο καιρό προπορεύεται από δύο βασιλείς που λέγουν ψεύδη ο ένας προς τον άλλον στο ίδιο τραπέζι. Το γεγονός εκείνο προηγείται του νόμου της Κυριακής και, επομένως, λαμβάνει χώρα στην ιστορία του Πανίου, όπως εκτίθεται στα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε, η οποία είναι η ίδια περίοδος κατά την οποία οι «λησταί του λαού» εγκαθιδρύουν το «όραμα».

Καὶ ἐν τοῖς καιροῖς ἐκεῖνοις πολλοὶ θέλουσιν ἐπαναστατεῖ κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου· καὶ οἱ ληστὰὶ τοῦ λαοῦ σου θέλουσιν ὑψωθῆ διὰ νὰ στηριξῶσι τὴν ὄρασιν· ἀλλὰ θέλουσι πεσεῖ.
Δανιήλ 11:14.

Οἱ «λησταί» εἶναι ἡ Ρώμη, καὶ ἡ Ρώμη κατὰ τὶς ἐσχάτες ἡμέρες εἶναι ὁ Καθολικισμός. Ὁ πάπας ἐδραιώνει τὴν ὄραση, καὶ τὸ πράττει αὐτὸ κατὰ τὴν περίοδο ἀμέσως πρὶν ἀπὸ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. Τὸ πράττει παρεμβαίνοντας στὴ μάχη τοῦ Πανίου, ὅπου ὁ Τραμπ υπερισχύει τοῦ Πούτιν. Ἡ μάχη ἔλαβε χώρα τὸ 200 π.Χ., τὸ ἴδιο ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖο ἡ εἰδωλολατρικὴ Ρώμη εἰσήλθε στὴν προφητικὴ ἱστορία. Ὁ Πομπήιος ὁ Μέγας κατέκτησε τὴν Ἱερουσαλήμ τὸ 63 π.Χ. Τὸ γεγονός αὐτὸ συνέβη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκστρατείας του στὴν Ανατολή, ὅταν παρενέβη σὲ ἐμφύλιον πόλεμον μεταξύ τῶν Ἀσμοναίων ἀδελφῶν Ὑρκανοῦ Β΄ καὶ Ἀριστοβούλου Β΄. Ὁ Πομπήιος ἔλαβε τὸ μέρος τοῦ Ὑρκανοῦ Β΄, πολιορκῆσε τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τελικῶς κατέλαβε τὴν πόλη ἔπειτα ἀπὸ τρίμηνη πολιορκία. Αὐτὸ σηματοδότησε τὸ τέλος τῆς ανεξαρτησίας τῆς Ἰουδαίας καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ ρωμαϊκοῦ ἐλέγχου ἐπὶ τῆς περιοχῆς, ἡ ὁποία ἀργότερα θὰ καθίστατο ἐπαρχία ὑπὸ ρωμαϊκὴ κυριαρχία.

Πρὶν ἀπὸ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, ὁ πάπας παρεμβαίνει στὴν ἱστορία που συνδέεται με τὴ μάχη τοῦ Πανίου. Ὅταν εἰσέρχεται στὴν προφητικὴ ἱστορία, ἡ ἐμφάνισή του καθιερώνει τὸ ὄραμα· τὸ ὄραμα που ἀκόμη θὰ «λαλήσει» στὸν «προσδιορισμένο καιρὸ» τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς στὶς ΗΠΑ. Τὸ «ὄραμα» που ἐβράδυνε εἶναι ἡ ἀποτυχημένη πρόβλεψη ἡ ὁποία σημάδεψε τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου τῆς βραδύτητος στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων. Σηματοδότησε ἐπίσης τὴν ἀφίξη τοῦ δευτέρου ἀγγέλου ἐκ τῶν τριῶν ἀγγέλων τῆς Ἀποκαλύψεως δεκατέσσερα. Μία ἀποτυχημένη πρόβλεψη που εἰσήγαγε μίαν περίοδο ἀναμονῆς καὶ μίαν προτροπὴ νὰ «περιμένουν» τὴν ἐκπλήρωσή της, παρότι ἐβράδυνε.

Στὴν ἱστορία τῶν Μιλλεριτῶν, ὁ χρόνος τῆς καθυστερήσεως ἔληξε στὴ συνάθροιση τοῦ στρατοπέδου στὸ Ἐξωτερ ἀπὸ τὶς 12 ἕως τὶς 17 Αὐγούστου 1844. Μία ἀπογοήτευση, προκληθεῖσα ἀπὸ μίαν ἀποτυχημένη πρόρρηση, ἡ ὁποία εἰσήγαγε περίοδο ἀναμονῆς σχεδιασμένη νὰ ολοκληρώσει τὸν χαρακτήρα σὲ δύο τάξεις παρθένων, ἀκολουθήθηκε ἀπὸ τὴν ἐξήγηση τῆς προηγουμένως ἀποτυχημένης πρόρρησης. Ἡ ἐξήγηση στὸ Ἐξωτερ προσδιορίζει τὶς λεπτομέρειες που συνδέονται με τὸ ὄραμα ὅταν αὐτὸ ἐκπληρώνεται. Τα ἴδια χαρακτηριστικὰ μποροῦν νὰ παρατηρηθοῦν στὸ κατὰ Ματθαῖον κεφάλαιον δεκάτο ἕκτο, ὅταν ὁ Χριστὸς πῆρε τοὺς μαθητὰς Του στὴν Καισάρεια Φιλίππου. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο καὶ ἐξῆς, ὁ Χριστὸς δίδασκε ἀμέσως τοὺς μαθητὰς τὴ ἐπρόκειτο νὰ συμβεῖ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς νὰ δεικνύη εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ νὰ θανατωθῆ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀναστηθῆ. Ματθαῖος 16:21.

Θα πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ ἐδάφιο που μόλις παρατέθηκε βρίσκεται ἀνάμεσα στὸ σημεῖο ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἀναγνώρισε ὅτι ὁ Πέτρος εἶχε καθοδηγηθεῖ ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὴν ὁμολογία του Ἰησοῦ ὡς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ ζώντος Θεοῦ. Κατόπιν, ὅταν ὁ Χριστὸς ἀρχισε νὰ τοὺς διδάσκει περὶ τοῦ ἐπερχομένου σταυροῦ, ὁ Πέτρος ἐναντιώθηκε στὸ μήνυμα καὶ ὁ Χριστὸς ἀποκάλεσε τὸν Πέτρο Σατανά. Τὸ μήνυμα που ἀποσφραγίζεται ὅταν τὸ ὄραμα ἐδραιώνεται

παράγει δύο τάξεις προσκυνητών, αμφοτέρως αντιπροσωπευόμενες από τον Πέτρο.

Η Καισάρεια Φιλίππου είναι το Πανείαν, και αμφοτέρα οδηγούν στον προσδιορισμένο καιρό του σταυρού στη γραμμή του Χριστού, στην 22α Οκτωβρίου 1844 στη Μιλλεριτική ιστορία και στον νόμο της Κυριακής σήμερα. Το Πανείαν, η Καισάρεια Φιλίππου και η στρατοπέδευση του Exeter είναι το ίδιο προφητικό ορόσημο. Σε αυτό το ορόσημο η όραση εδραιώνεται με την εισαγωγή του πάπα μέσα στην αφήγηση. Η εδραίωση της οράσεως προηγείται του προσδιορισμένου καιρού, διότι η Καισάρεια Φιλίππου προηγήθηκε του σταυρού, η στρατοπέδευση του Exeter προηγήθηκε της 22ας Οκτωβρίου 1844, και το Πανείαν το 200 π.Χ. προηγήθηκε της κατάκτησης της Ιερουσαλήμ από τον Πομπήιο το 63 π.Χ. Κάποια στιγμή πριν από τον νόμο της Κυριακής στις ΗΠΑ, ο πάπας, ο οποίος είναι η πόρνη της Τύρου, θα εισέλθει φανερά στην προφητική ιστορία. Όταν το πράξει, η όραση εδραιώνεται.

Το όραμα εδραιώνεται στον τρίτο πόλεμο δι' αντιπροσώπων του ενδεκάτου κεφαλαίου. Ο πρώτος πόλεμος δι' αντιπροσώπων απεικονίζει τον έσχατο πόλεμο δι' αντιπροσώπων, ώστε ο έσχατος πόλεμος δι' αντιπροσώπων θα φέρει τα ίδια προφητικά χαρακτηριστικά με τον πρώτο. Ο βασιλεύς του νότου, ο οποίος αντιπροσωπεύεται στο όνομα Βλαντίμιρ, που σημαίνει άρχων της κοινότητας, παρασύρεται μέσω συμμαχίας μεταξύ του πάπα και του προέδρου των ΗΠΑ. Ο τελικός πάπας θα είναι ο όγδοος, ο οποίος είναι εκ των επτά, σε εκπλήρωση της Αποκαλύψεως δεκαεπτά, και ο τελευταίος πρόεδρος θα είναι ο όγδοος, ο οποίος είναι εκ των επτά, καθώς και το λάβαρο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Η σχέση μεταξύ του πάπα και του προέδρου στην αρχή ήταν μια «μυστική συμμαχία», και η συμμαχία του όγδοου και τελευταίου προέδρου με τον πάπα θα είναι επίσης «μυστική», διότι κατά την περίοδο αυτή η πόρνη της Τύρου είναι προφητικώς «λησμονημένη». Η συμμαχία μεταξύ του Ρήγκαν και του Πάπα Ιωάννη Παύλου Β΄ ήταν μυστική, αλλά ταυτοχρόνως ο πάπας έγινε το πλέον αναγνωρίσιμο πρόσωπο επί της γης. Εκείνο που είναι «λησμονημένο» σχετικά με την πόρνη της Τύρου, η οποία πορνεύει με όλους τους βασιλείς της γης, είναι ένα συγκεκριμένο χαρακτηριστικό του παπισμού, το οποίο ενσωματώνει όλες τις αμαρτίες της σε μία κατηγορία ανταρσίας. Το χαρακτηριστικό αυτό είναι ο ισχυρισμός της Καθολικής Εκκλησίας περί «αλαθήτου». Το γεγονός αυτό είναι τόσο σημαντικό να γίνει αντιληπτό, ώστε θα κλείσω τώρα αυτό το άρθρο με ένα κεφάλαιο από τη Sister White. Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο, αλλά καθώς διαβάσετε το ακόλουθο κεφάλαιο από το The Great Controversy, να θυμάστε ότι σχεδόν κάθε ένα από τα μέλη του υπουργικού συμβουλίου του Τραμπ είναι Ρωμαιοκαθολικό, με ένα μείγμα Πεντηκοστιανισμού και μια διαρκώς παρούσα επιρροή από τον Franklin Graham, ο οποίος προσφάτως κάλεσε σε δημόσιες προσευχές υπέρ του αντιχρίστου της προφητείας της Βίβλου.

«Η Ελευθερία της Συνειδήσεως Υπό Απειλή»

«Ο Ρωμαιοκαθολικισμός θεωρείται τώρα από τους Προτεστάντες με πολύ μεγαλύτερη εύνοια απ' ό,τι κατά τα προηγούμενα χρόνια. Στις χώρες εκείνες όπου ο Καθολικισμός δεν υπερισχύει και οι παπικοί ακολουθούν διαλλακτική πορεία προκειμένου να αποκτήσουν επιρροή, παρατηρείται αυξανόμενη αδιαφορία ως προς τα δόγματα που χωρίζουν τις μεταρρυθμισμένες εκκλησίες από την παπική ιεραρχία· κερδίζει έδαφος η άποψη ότι, τελικά, δεν διαφέρουμε

τόσο πολύ σε ζωτικά σημεία όσο είχε υποτεθεί, και ότι μια μικρή παραχώρηση από μέρους μας θα μας φέρει σε καλύτερη συνεννόηση με τη Ρώμη. Υπήρξε καιρός κατά τον οποίο οι Προτεστάντες απέδιδαν μεγάλη αξία στην ελευθερία της συνείδησης, η οποία είχε αποκτηθεί με τόσο βαρύ τίμημα. Δίδασκαν τα παιδιά τους να αποστρέφονται τον παπισμό και θεωρούσαν ότι το να επιδιώκουν αρμονία με τη Ρώμη θα ήταν ασέβεια προς τον Θεό. Αλλά πόσο διαφορετικά είναι τώρα τα αισθήματα που εκφράζονται!»

«Οι υπερασπιστές του παπισμού δηλώνουν ότι η εκκλησία έχει συκοφαντηθεί, και ο Προτεσταντικός κόσμος είναι διατεθειμένος να δεχθεί τον ισχυρισμό αυτόν. Πολλοί επιμένουν ότι είναι άδικο να κρίνεται η εκκλησία του σήμερα από τα βδελύγματα και τους παραλογισμούς που χαρακτήριζαν την κυριαρχία της κατά τους αιώνες της άγνοιας και του σκότους. Δικαιολογούν τη φρικτή της σκληρότητα ως αποτέλεσμα της βαρβαρότητας των καιρών και προβάλλουν ότι η επίδραση του σύγχρονου πολιτισμού έχει μεταβάλει τα αισθήματά της.»

«Μήπως τα πρόσωπα αυτά λησμόνησαν τον ισχυρισμό του αλαθήτου, τον οποίο προέβαλλε επί οκτακόσια έτη αυτή η υπερήφανη εξουσία; Όχι μόνον δεν εγκαταλείφθηκε ο ισχυρισμός αυτός, αλλά τον δέκατο ένατο αιώνα διακηρύχθηκε με μεγαλύτερη κατηγορηματικότητα από ποτέ άλλοτε. Εφόσον η Ρώμη ισχυρίζεται ότι η “εκκλησία ουδέποτε έσφαλε· ούτε και θα σφάλει ποτέ, κατά τας Γραφάς” (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, book 3, century II, part 2, chapter 2, section 9, note 17), πώς μπορεί να αποκηρύξει τις αρχές που κατηύθυναν την πορεία της κατά τους παρελθόντες αιώνες;»

Η παπική εκκλησία δεν θα παραιτηθεί ποτέ από τον ισχυρισμό της περί αλαθήτου. Όλα όσα έχει πράξει κατά τον διωγμό εκείνων που απορρίπτουν τα δόγματά της τα θεωρεί ορθά· και δεν θα επαναλάμβανε άραγε τις ίδιες πράξεις, αν της παρουσιαζόταν η ευκαιρία; Ας αρθούν οι περιορισμοί που τώρα επιβάλλονται από τις κοσμικές κυβερνήσεις και ας αποκατασταθεί η Ρώμη στην πρότερη εξουσία της, και σύντομα θα αναβιώσει η τυραννία και ο διωγμός της.

Ένας γνωστός συγγραφέας ομιλεί ούτως περί της στάσεως της παπικής ιεραρχίας όσον αφορά την ελευθερία της συνειδήσεως, και περί των κινδύνων οι οποίοι απειλούν ιδιαιτέρως τις Ηνωμένες Πολιτείες από την επιτυχία της πολιτικής της: «Υπάρχουν πολλοί οι οποίοι είναι διατεθειμένοι να αποδώσουν κάθε φόβο έναντι του Ρωμαιοκαθολικισμού στις Ηνωμένες Πολιτείες σε μισαλλοδοξία ή παιδαριωδία. Τούτοι δεν βλέπουν τίποτε στον χαρακτήρα και στη στάση του Ρωμανισμού που να είναι εχθρικό προς τους ελευθέρους θεσμούς μας, ούτε διακρίνουν τίποτε δυσόιωνα στην ανάπτυξή του. Ας συγκρίνουμε, λοιπόν, πρώτον, μερικές από τις θεμελιώδεις αρχές της κυβερνήσεώς μας με εκείνες της Καθολικής Εκκλησίας.»

«Το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών εγγυάται την ελευθερία της συνείδησης. Τίποτε δεν είναι πολυτιμότερο ή θεμελιωδέστερο. Ο πάπας Πίος Θ΄, στην Εγκύκλιό του Επιστολή της 15ης Αυγούστου 1854, είπε: “Οι παράλογες και εσφαλμένες διδασκαλίες ή παραληρήματα προς υπεράσπιση της ελευθερίας της συνείδησης αποτελούν ένα ολεθριότατο σφάλμα — μία μάστιγα, από όλες τις άλλες, την πλέον φοβερή σε ένα κράτος.” Ο ίδιος πάπας, στην Εγκύκλιό του Επιστολή της 8ης Δεκεμβρίου 1864, αναθεμάτισε «εκείνους που διακηρύσσουν την ελευθερία της συνείδησης και της θρησκευτικής λατρείας», καθώς επίσης «όλους όσους υποστηρίζουν ότι η εκκλησία δεν δύναται να ασκεί βία.»»

«Ο ιδιαίτερος τόνος της Ρώμης στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν υποδηλώνει μεταβολή καρδιάς. Είναι ανεκτική εκεί όπου είναι αδύναμη. Λέγει ο επίσκοπος Ο' Connor: “Η θρησκευτική ελευθερία απλώς γίνεται ανεκτή έως ότου καταστεί δυνατό να εφαρμοσθεί το αντίθετο χωρίς κίνδυνο για τον Καθολικό κόσμο.” ... Ο αρχιεπίσκοπος του St. Louis είπε κάποτε: “Η αίρεση και η απιστία είναι εγκλήματα· και στις χριστιανικές χώρες, όπως στην Ιταλία και στην Ισπανία, παραδείγματος χάριν, όπου όλος ο λαός είναι Καθολικοί, και όπου η Καθολική θρησκεία αποτελεί ουσιώδες μέρος του νόμου της χώρας, τιμωρούνται όπως και τα άλλα εγκλήματα.” ...»

«Κάθε καρδινάλιος, αρχιεπίσκοπος και επίσκοπος στην Καθολική Εκκλησία δίδει όρκο υποταγής προς τον πάπα, στον οποίο περιέχονται τα ακόλουθα λόγια: “Τους αιρετικούς, τους σχισματικούς και τους στασιαστές εναντίον του ειρημένου κυρίου μας (του πάπα), ή των προειρημένων διαδόχων αυτού, θέλω, κατά το έπακρον των δυνάμεών μου, να καταδιώκω και να αντιμάχομαι.” —Josiah Strong, *Our Country*, κεφ. 5, παρ. 2–4.

«Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν αληθινοί Χριστιανοί μέσα στην κοινωνία της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Χιλιάδες μέσα σε εκείνη την εκκλησία υπηρετούν τον Θεό σύμφωνα με το καλύτερο φως που έχουν. Δεν τους επιτρέπεται πρόσβαση στον λόγο Του, και γι' αυτό δεν διακρίνουν την αλήθεια. Δεν έχουν ποτέ δει την αντίθεση ανάμεσα σε μια ζώσα υπηρεσία καρδιάς και σε έναν κύκλο απλών τύπων και τελετών. Ο Θεός ατενίζει με οίκτο και τρυφερότητα αυτές τις ψυχές, καθώς έχουν διαπαιδαγωγηθεί σε μια πίστη απατηλή και ανικανοποίητη. Θα κάνει ακτίνες φωτός να διαπεράσουν το πυκνό σκοτάδι που τις περιβάλλει. Θα τους αποκαλύψει την αλήθεια καθώς είναι εν τω Ιησού, και πολλοί ακόμη θα λάβουν τη θέση τους μαζί με τον λαό Του.»

«Αλλά ο Ρωμαιοκαθολικισμός ως σύστημα δεν βρίσκεται σήμερα σε μεγαλύτερη αρμονία με το ευαγγέλιο του Χριστού απ' ό,τι σε οποιαδήποτε προηγούμενη περίοδο της ιστορίας του. Οι Προτεσταντικές εκκλησίες βρίσκονται σε μεγάλο σκότος, αλλιώς θα διέκριναν τα σημεία των καιρών. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία έχει εκτεταμένα σχέδια και τρόπους ενεργείας. Χρησιμοποιεί κάθε μέσο για να επεκτείνει την επιρροή της και να αυξήσει τη δύναμή της, προετοιμαζόμενη για μια σφοδρή και αποφασιστική σύγκρουση, ώστε να ανακτήσει τον έλεγχο του κόσμου, να αποκαταστήσει τους διωγμούς και να ανατρέψει όλα όσα έχει επιτελέσει ο Προτεσταντισμός. Ο Καθολικισμός κερδίζει έδαφος από κάθε πλευρά. Δείτε τον αυξανόμενο αριθμό των εκκλησιών και των παρεκκλησιών του στις Προτεσταντικές χώρες. Δείτε τη δημοτικότητα των κολλεγίων και των σεμιναρίων του στην Αμερική, τα οποία υποστηρίζονται τόσο ευρέως από Προτεστάντες. Δείτε την εξάπλωση του τελετουργισμού στην Αγγλία και τις συχνές προσχωρήσεις στις τάξεις των Καθολικών. Αυτά τα πράγματα θα έπρεπε να αφυπνίσουν την ανησυχία όλων όσοι εκτιμούν τις αγνές αρχές του ευαγγελίου.»

«Οι Προτεστάντες έχουν επέμβει αυθαίρετα στον παπισμό και τον έχουν ευνοήσει· έχουν προβεί σε συμβιβασμούς και παραχωρήσεις, τις οποίες και οι ίδιοι οι παπικοί εκπλήσονται βλέποντας και αδυνατούν να κατανοήσουν. Οι άνθρωποι κλείνουν τα μάτια τους στον αληθινό χαρακτήρα του Ρωμαιοκαθολικισμού και στους κινδύνους που πρέπει να αναμένονται από την επικράτησή του. Ο λαός χρειάζεται να αφυπνιστεί, ώστε να αντισταθεί στις προελάσεις αυτού του πλέον επικίνδυνου εχθρού της πολιτικής και θρησκευτικής ελευθερίας.»

«Πολλοί Προτεστάντες υποθέτουν ότι η καθολική θρησκεία είναι απωθητική και ότι η λατρεία της είναι ένας άχαρος, χωρίς νόημα κύκλος τελετουργιών. Εδώ πλανώνται. Ενώ ο Ρωμαιοκатоιχός βασίζεται στην απάτη, δεν είναι μια χονδροειδής και αδέξια επιβολή. Η θρησκευτική λατρεία της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας είναι ένα βαθύτατα επιβλητικό τελετουργικό. Η μεγαλοπρεπής της επίδειξη και οι επίσημες τελετές της γοητεύουν τις αισθήσεις του λαού και σιγά-σιγά τη φωνή της λογικής και της συνείδησης. Το μάτι θέλγεται. Μεγαλοπρεπείς ναοί, επιβλητικές πομπές, χρυσά θυσιαστήρια, κοσμημένα με πολύτιμους λίθους ιερά, εκλεκτοί πίνακες και εξάισια γλυπτά απευθύνονται στην αγάπη προς το ωραίο. Και το αυτί επίσης αιχμαλωτίζεται. Η μουσική είναι αξεπέραστη. Οι πλούσιοι τόνοι του βαθύχου οργάνου, καθώς συγχωνεύονται με τη μελωδία πολλών φωνών και αντηχούν κάτω από τους υψηλούς θόλους και ανάμεσα στις κιονοστοιχίες των μεγαλοπρεπών καθεδρικών της, δεν μπορούν παρά να εντυπώσουν στον νου δέος και ευλάβεια.»

Αυτή η εξωτερική λαμπρότητα, η πομπή και η τελετουργία, που μόνο εμπναιζουν τους πόθους της ψυχής ασθενούς από την αμαρτία, αποτελούν απόδειξη εσωτερικής διαφθοράς. Η θρησκεία του Χριστού δεν έχει ανάγκη από τέτοιες ελκυστικές επιφάνειες για να συστηθεί. Στο φως που ακτινοβολεί από τον σταυρό, ο αληθινός Χριστιανισμός εμφανίζεται τόσο καθαρός και ωραίος, ώστε καμιά εξωτερική διακόσμηση δεν μπορεί να αυξήσει την αληθινή του αξία. Είναι η ωραιότητα της αγιότητας, το πράο και ήσυχο πνεύμα, το οποίο είναι πολύτιμο ενώπιον του Θεού.

«Η λαμπρότητα του ύφους δεν αποτελεί κατ' ανάγκη ένδειξη καθαρής, υψηλής σκέψεως. Υψηλές αντιλήψεις περί τέχνης, λεπτή εκλέπτυνση του γούστου, συχνά υπάρχουν σε διανοίες που είναι γήινες και σαρκικές. Συχνά χρησιμοποιούνται από τον Σατανά για να οδηγήσουν τους ανθρώπους να λησμονήσουν τις ανάγκες της ψυχής, να χάσουν από τα μάτια τους τη μέλλουσα, αθάνατη ζωή, να αποστραφούν τον άπειρο Βοηθό τους και να ζουν μόνο για τον κόσμο αυτόν.»

«Μια θρησκεία εξωτερικότητας είναι ελκυστική για την αμετανόητη καρδιά. Η μεγαλοπρέπεια και η τελετουργία της καθολικής λατρείας έχουν μια σαγηνευτική, γοητευτική δύναμη, με την οποία πολλοί εξαπατώνται· και φθάνουν να θεωρούν τη Ρωμαϊκή Εκκλησία ως αυτήν την ίδια την πύλη του ουρανού. Μόνον όσοι έχουν στηρίξει σταθερά τα πόδια τους επάνω στο θεμέλιο της αλήθειας, και των οποίων οι καρδιές έχουν ανακαινισθεί από το Πνεύμα του Θεού, είναι απρόσβλητοι από την επιρροή της. Χιλιάδες, που δεν έχουν βιωματική γνώση του Χριστού, θα οδηγηθούν να δεχθούν τη μορφή της ευσέβειας χωρίς τη δύναμή της. Μια τέτοια θρησκεία είναι ακριβώς εκείνο που επιθυμούν τα πλήθη.»

«Η αξίωση της εκκλησίας ότι έχει το δικαίωμα να συγχωρεί οδηγεί τον Ρωμαιοκαθολικό να αισθάνεται ελεύθερος να αμαρτάνει· και το διάταγμα της εξομολόγησεως, χωρίς το οποίο δεν παρέχεται η συγχώρησή της, τείνει επίσης να παρέχει άδεια για το κακό. Εκείνος που γονατίζει ενώπιον πεπτωκότος ανθρώπου και ανοίγει με εξομολόγηση τις μυστικές σκέψεις και τις φαντασίες της καρδιάς του, εξευτελίζει την ανδρική του αξιοπρέπεια και υποβαθμίζει κάθε ευγενές ένστικτο της ψυχής του. Αποκαλύπτοντας τις αμαρτίες της ζωής του σε έναν ιερέα,—έναν πλανώμενο, αμαρτωλό θνητό, και πολύ συχνά διεφθαρμένο από τον οίνο και την ακολασία,—το πρότυπο του χαρακτήρα του χαμηλώνει, και ως συνέπεια μολύνεται. Η

αντίληψή του περί Θεού υποβιβάζεται στην ομοιότητα της πεπτωκυίας ανθρωπότητας, διότι ο ιερέας στέκεται ως αντιπρόσωπος του Θεού. Αυτή η ταπεινωτική εξομολόγηση ανθρώπου προς άνθρωπο είναι η μυστική πηγή από την οποία έχει εκρεύσει μεγάλο μέρος του κακού που μολύνει τον κόσμο και τον προετοιμάζει για την τελική καταστροφή. Κι όμως, για εκείνον που αγαπά την αυτοϊκανοποίηση, είναι πιο ευχάριστο να εξομολογείται σε έναν συνάνθρωπο θνητό παρά να ανοίγει την ψυχή του στον Θεό. Είναι πιο αρεστό στην ανθρώπινη φύση να κάνει κανείς μετάνοια ως επιτίμιο παρά να απαρνείται την αμαρτία· είναι ευκολότερο να ταλαιπωρεί τη σάρκα με σάκκο και τσουκνίδες και επώδυνες αλυσίδες παρά να σταυρώνει τις σαρκικές επιθυμίες. Βαρύς είναι ο ζυγός που η σαρκική καρδιά είναι πρόθυμη να φέρει παρά να υποταχθεί στον ζυγό του Χριστού.»

«Υπάρχει μία εντυπωσιακή ομοιότητα μεταξύ της Εκκλησίας της Ρώμης και της Ιουδαϊκής Εκκλησίας κατά τον καιρό της πρώτης ελεύσεως του Χριστού. Ενώ οι Ιουδαίοι καταπατούσαν κρυφίως κάθε αρχή του νόμου του Θεού, εξωτερικώς ήσαν αυστηροί στην τήρηση των προσταγμάτων του, επιβαρύνοντάς τον με απαιτήσεις και παραδόσεις που καθιστούσαν την υπακοή επώδυνη και δυσβάστακτη. Όπως οι Ιουδαίοι ομολογούσαν ότι σέβονταν τον νόμο, έτσι και οι Ρωμαιοκαθολικοί ισχυρίζονται ότι σέβονται τον σταυρό. Υψώνουν το σύμβολο των παθημάτων του Χριστού, ενώ στη ζωή τους αρνούνται Εκείνον τον οποίο αυτός αντιπροσωπεύει.»

«Οι παπιστές τοποθετούν σταυρούς επάνω στους ναούς τους, επάνω στα θυσιαστήριά τους και επάνω στα ενδύματά τους. Παντού διακρίνεται το έμβλημα του σταυρού. Παντού τιμάται και εξυψώνεται εξωτερικά. Αλλ' οι διδασκαλίες του Χριστού είναι θαμμένες κάτω από έναν όγκο ανόητων παραδόσεων, ψευδών ερμηνειών και αυστηρών απαιτήσεων. Τα λόγια του Σωτήρος σχετικά με τους φανατικούς Ιουδαίους εφαρμόζονται με ακόμη μεγαλύτερη δύναμη στους ηγέτες της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας: “Δένουσι φορτία βαρέα και δυσβάστακτα, και επιθέτουσιν αυτά επί τους ώμους των ανθρώπων· αυτοί δε ουδέ με ένα των δακτύλων αυτών θέλουσι κινήσει αυτά.” Κατά Ματθαίον 23:4. Οι ευσυνείδητες ψυχές κρατούνται σε διαρκή τρόμο, φοβούμενες την οργή ενός προσβεβλημένου Θεού, ενώ πολλοί από τους αξιωματούχους της εκκλησίας ζουν μέσα σε πολυτέλεια και σαρκική ηδονή.»

Η λατρεία των εικόνων και των λειψάνων, η επίκληση των αγίων και η εξύψωση του πάπα είναι μηχανεύματα του Σατανά για να αποσπάσει τις διάνοιες των ανθρώπων από τον Θεό και από τον Υιό Του. Για να επιτύχει την απώλειά τους, καταβάλλει προσπάθεια να στρέψει την προσοχή τους μακριά από Εκείνον διά του Οποίου και μόνον μπορούν να βρουν σωτηρία. Θα τους κατευθύνει προς κάθε αντικείμενο που μπορεί να υποκαταστήσει Εκείνον ο Οποίος είπε: «Ελθετε προς Με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και Εγώ θέλω σας αναπαύσει». Κατά Ματθαίον 11:28.

«Είναι η διαρκής προσπάθεια του Σατανά να διαστρεβλώνει τον χαρακτήρα του Θεού, τη φύση της αμαρτίας και τα πραγματικά ζητήματα που διακυβεύονται στη μεγάλη διαμάχη. Οι σοφιστείες του μειώνουν την υποχρέωση υπακοής στον θείο νόμο και δίνουν στους ανθρώπους άδεια να αμαρτάνουν. Ταυτόχρονα τους οδηγεί να τρέφουν ψευδείς αντιλήψεις περί του Θεού, ώστε να Τον θεωρούν με φόβο και μίσος μάλλον παρά με αγάπη. Η σκληρότητα που ενυπάρχει στον δικό του χαρακτήρα αποδίδεται στον Δημιουργό·

ενσωματώνεται σε θρησκευτικά συστήματα και εκφράζεται με τρόπους λατρείας. Έτσι οι διάνοιες των ανθρώπων τυφλώνονται, και ο Σατανάς τούς εξασφαλίζει ως όργανά του για να πολεμούν εναντίον του Θεού. Με διεστραμμένες αντιλήψεις περί των θείων ιδιοτήτων, ειδωλολατρικά έθνη οδηγήθηκαν να πιστεύουν ότι οι ανθρώπινες θυσίες είναι αναγκαίες για να εξασφαλισθεί η εύνοια της Θεότητας· και φρικτές ωμότητες έχουν διαπραχθεί υπό τις διάφορες μορφές της ειδωλολατρίας.»

«Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, ενώνοντας τις μορφές του παγανισμού και του Χριστιανισμού, και, όπως ο παγανισμός, διαστρέφοντας τον χαρακτήρα του Θεού, κατέφυγε σε πρακτικές όχι λιγότερο σκληρές και αποτρόπαιες. Κατά τις ημέρες της υπεροχής της Ρώμης υπήρχαν όργανα βασανισμού για να εξαναγκάζουν σε συγκατάθεση προς τα δόγματά της. Υπήρχε ο πάσσαλος για όσους δεν υποχωρούσαν στις αξιώσεις της. Έγιναν σφαγές σε κλίμακα που δεν θα γίνει ποτέ γνωστή μέχρι να αποκαλυφθεί κατά την κρίση. Αξιωματούχοι της εκκλησίας μελετούσαν, υπό τον Σατανά, τον κύριό τους, να επινοούν μέσα που θα προκαλούσαν το μεγαλύτερο δυνατό βασανιστήριο χωρίς να τερματίζουν τη ζωή του θύματος. Σε πολλές περιπτώσεις η κολασμένη διαδικασία επαναλαμβανόταν έως το έσχατο όριο της ανθρώπινης αντοχής, ώσπου η φύση εγκατέλειπε τον αγώνα και ο πάσχω χαιρετούσε τον θάνατο ως γλυκιά λύτρωση.»

«Τέτοια ήταν η μοίρα των αντιπάλων της Ρώμης. Για τους οπαδούς της είχε την πειθαρχία του μαστιγίου, της εξαντλητικής πείνας, των σωματικών κακουχιών σε κάθε νοητή, αποκαρδιωτική μορφή. Για να εξασφαλίσουν την εύνοια του Ουρανού, οι μετανοούντες παραβίαζαν τους νόμους του Θεού παραβιάζοντας τους νόμους της φύσεως. Διδάσκονταν να διαρρήγνουν τους δεσμούς τους οποίους Εκείνος έχει σχηματίσει για να ευλογεί και να χαροποιεί την επίγεια διαμονή του ανθρώπου. Το κοιμητήριο περιέχει εκατομμύρια θυμάτων που πέρασαν τη ζωή τους σε μάταιες προσπάθειες να καθυποτάξουν τα φυσικά τους αισθήματα, να καταπνίξουν, ως προσβλητική προς τον Θεό, κάθε σκέψη και αίσθημα συμπάθειας προς τους συνανθρώπους τους.»

«Εάν επιθυμούμε να κατανοήσουμε την αποφασισμένη σκληρότητα του Σατανά, η οποία εκδηλώθηκε επί εκατοντάδες έτη, όχι μεταξύ εκείνων που ουδέποτε άκουσαν περί του Θεού, αλλά στην ίδια την καρδιά και σε όλη την έκταση του Χριστιανικού κόσμου, δεν έχουμε παρά να εξετάσουμε την ιστορία του Ρωμαιοκαθολικισμού. Μέσω αυτού του γιγαντιαίου συστήματος απάτης, ο άρχων του κακού επιτυγχάνει τον σκοπό του, να επιφέρει ατίμωση στον Θεό και αθλιότητα στον άνθρωπο. Και καθώς βλέπουμε πώς κατορθώνει να μεταμφιέζεται και να επιτελεί το έργο του μέσω των ηγετών της εκκλησίας, μπορούμε να κατανοήσουμε καλύτερα γιατί τρέφει τόσο μεγάλη απέχθεια προς την Αγία Γραφή. Εάν το Βιβλίο εκείνο αναγινώσκεται, θα αποκαλυφθούν το έλεος και η αγάπη του Θεού· θα φανεί ότι δεν επιβάλλει στους ανθρώπους κανένα από αυτά τα βαρέα φορτία. Ό,τι ζητεί είναι καρδιά συντετριμμένη και τεταπεινωμένη, πνεύμα ταπεινό, υπάκουο.»

«Ο Χριστός δεν παρέχει με τη ζωή Του κανένα παράδειγμα ώστε άνδρες και γυναίκες να εγκλείονται σε μοναστήρια, για να καταστούν κατάλληλοι για τον ουρανό. Ποτέ δεν δίδαξε ότι η αγάπη και η συμπάθεια πρέπει να καταπνίγονται. Η καρδιά του Σωτήρος υπερεχειλίζε από αγάπη. Όσο περισσότερο ο άνθρωπος πλησιάζει στην ηθική τελειότητα, τόσο οξύτερες είναι οι

ευαισθησίες του, τόσο πιο οξεία είναι η αντίληψή του περί της αμαρτίας, και τόσο βαθύτερη η συμπάθειά του προς τους πάσχοντες. Ο πάπας ισχυρίζεται ότι είναι ο αντιπρόσωπος του Χριστού· αλλά πώς αντέχει ο χαρακτήρας του σε σύγκριση με εκείνον του Σωτήρος μας; Έγινε ποτέ γνωστό ότι ο Χριστός παρέδιδε ανθρώπους στη φυλακή ή στα βασανιστήρια επειδή δεν Του απέδιδαν τιμή ως Βασιλέα του ουρανού; Ακούσθηκε ποτέ η φωνή Του να καταδικάζει σε θάνατο εκείνους που δεν Τον δέχονταν; Όταν περιφρονήθηκε από τους κατοίκους μιας σαμαρειτικής κώμης, ο απόστολος Ιωάννης γέμισε αγανάκτηση και ρώτησε: “Κύριε, θέλεις να προστάξωμεν να καταβή πυρ από του ουρανού και να αφανίση αυτούς, καθώς και ο Ηλίας έπραξε;” Ο Ιησούς έστρεψε το βλέμμα Του με οίκτο προς τον μαθητή Του και επέπληξε το σκληρό του πνεύμα, λέγοντας: “Ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε για να απολέση ζωάς ανθρώπων, αλλά για να σώση.” Λουκάς 9:54, 56. Πόσο διαφορετικό από το πνεύμα που φανέρωσε ο Χριστός είναι εκείνο του δήθεν αντιπροσώπου Του.»

«Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία παρουσιάζει τώρα προς τον κόσμο ένα ευπρόσωπο προσωπίο, καλύπτοντας με απολογίες το ιστορικό των φρικτών της ωμοτήτων. Έχει ενδυνάμει ενδύματα ομοιότητας προς τον Χριστό· αλλά παραμένει αμετάβλητη. Κάθε αρχή του παπισμού που υπήρχε κατά τους περασμένους αιώνες υπάρχει και σήμερα. Τα δόγματα που επινοήθηκαν στους πιο σκοτεινούς αιώνες εξακολουθούν να διακρατούνται. Ας μη πλανάται κανείς. Ο παπισμός, τον οποίο οι Προτεστάντες είναι τώρα τόσο έτοιμοι να τιμήσουν, είναι ο ίδιος που εξουσίαζε τον κόσμο κατά τις ημέρες της Μεταρρύθμισης, όταν άνθρωποι του Θεού εγέρθηκαν, με κίνδυνο της ζωής τους, για να εκθέσουν την ανομία του. Κατέχει την ίδια υπερηφάνεια και την ίδια αλαζονική αξίωση, με την οποία δεσπόζε επί βασιλέων και πριγκίπων και διεκδικούσε τα προνόμια του Θεού. Το πνεύμα του δεν είναι σήμερα λιγότερο σκληρό και δεσποτικό από ό,τι όταν κατέπνιγε την ανθρώπινη ελευθερία και εφόνευε τους αγίους του Υψίστου.»

«Ο παπισμός είναι ακριβώς εκείνο το οποίο η προφητεία δήλωσε ότι θα ήταν: η αποστασία των εσχάτων καιρών. 2 Θεσσαλονικείς 2:3, 4. Αποτελεί μέρος της πολιτικής του να προσλαμβάνει τον χαρακτήρα που θα εξυπηρετεί καλύτερα τον σκοπό του· αλλά κάτω από τη μεταβαλλόμενη όψη του χαμαιλέοντα αποκρύπτει το αμετάβλητο δηλητήριο του όφεως. “Δεν πρέπει να τηρείται πίστη προς αιρετικούς, ούτε προς πρόσωπα ύποπτα αιρέσεως” (Lenfant, τόμος 1, σελίδα 516), διακηρύσσει. Θα αναγνωρισθεί τώρα ως μέρος της εκκλησίας του Χριστού αυτή η εξουσία, της οποίας το υπόμνημα επί χίλια έτη είναι γραμμένο με το αίμα των αγίων;»

Δεν είναι χωρίς λόγο ότι στις Προτεσταντικές χώρες έχει προβληθεί ο ισχυρισμός πως ο Καθολικισμός διαφέρει λιγότερο από τον Προτεσταντισμό απ’ ό,τι άλλοτε. Έχει επέλθει μια αλλαγή· αλλά η αλλαγή δεν βρίσκεται στον παπισμό. Ο Καθολικισμός πράγματι ομοιάζει με μεγάλο μέρος του Προτεσταντισμού που υπάρχει τώρα, επειδή ο Προτεσταντισμός έχει εκφυλιστεί τόσο πολύ από τις ημέρες των Μεταρρυθμιστών.

«Καθώς οι Προτεσταντικές εκκλησίες επιζητούσαν την εύνοια του κόσμου, μια ψευδής αγαθοεργία έχει τυφλώσει τους οφθαλμούς τους. Δεν βλέπουν παρά ότι είναι ορθό να πιστεύουν καλό για κάθε κακό, και ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα τελικώς θα πιστεύσουν κακό για κάθε καλό. Αντί να στέκονται προς υπεράσπιση της πίστεως που άπαξ παρεδόθη εις τους

αγίους, τώρα, κατά κάποιον τρόπο, απολογούνται προς τη Ρώμη για τη μη φιλόνητη γνώμη που είχαν γι' αυτήν, εκλιπαρώντας συγγνώμη για τη μισαλλοδοξία τους.»

«Μια μεγάλη τάξη ανθρώπων, ακόμη και μεταξύ εκείνων που δεν βλέπουν με καμία εύνοια τον Ρωμαιοκαθολικισμό, αντιλαμβάνονται ελάχιστο κίνδυνο από τη δύναμη και την επιρροή του. Πολλοί υποστηρίζουν ότι το διανοητικό και ηθικό σκότος που επικρατούσε κατά τον Μεσαίωνα ευνόησε τη διάδοση των δογμάτων, των δεισιδαιμονιών και της καταπιέσεώς του, και ότι η μεγαλύτερη διάνοηση των νεότερων χρόνων, η γενική διάδοση της γνώσεως και η αυξανόμενη φιλευθερία στα ζητήματα της θρησκείας αποκλείουν την αναβίωση της μισαλλοδοξίας και της τυραννίας. Και μόνη η σκέψη ότι μια τέτοια κατάσταση πραγμάτων θα υπάρξει σε αυτή τη φωτισμένη εποχή περιπαίζεται. Είναι αλήθεια ότι μεγάλο φως, διανοητικό, ηθικό και θρησκευτικό, λάμπει επάνω σε αυτή τη γενεά. Στις ανοιχτές σελίδες του αγίου Λόγου του Θεού, φως από τον ουρανό έχει χυθεί επάνω στον κόσμο. Αλλά πρέπει να ενθυμούμαστε ότι όσο μεγαλύτερο είναι το φως που παρέχεται, τόσο μεγαλύτερο είναι το σκότος εκείνων που το διαστρέφουν και το απορρίπτουν.»

«Μια προσευχητική μελέτη της Αγίας Γραφής θα έδειχνε στους Προτεστάντες τον αληθινό χαρακτήρα του παπισμού και θα τους οδηγούσε να τον αποστρέφονται και να τον αποφεύγουν· αλλά πολλοί είναι τόσο σοφοί κατά την ίδια αυτών αντίληψη, ώστε δεν αισθάνονται καμμία ανάγκη να εκζητήσουν ταπεινά τον Θεό, για να οδηγηθούν στην αλήθεια. Μολονότι καυχώνται για τον φωτισμό τους, αγνοούν και τις Γραφές και τη δύναμη του Θεού. Πρέπει να έχουν κάποιο μέσο για να κατευνάζουν τις συνειδήσεις τους, και ζητούν εκείνο που είναι το ολιγώτερο πνευματικό και ταπεινωτικό. Αυτό που επιθυμούν είναι μια μέθοδος λησμονήσεως του Θεού, η οποία να εκλαμβάνεται ως μέθοδος ενθυμήσεώς Του. Ο παπισμός είναι άριστα προσαρμοσμένος για να ανταποκριθεί στις ανάγκες όλων αυτών. Είναι προετοιμασμένος για δύο τάξεις ανθρώπων, που περιλαμβάνουν σχεδόν ολόκληρο τον κόσμο—εκείνους που θα ήθελαν να σωθούν διά των αξιών τους, και εκείνους που θα ήθελαν να σωθούν μέσα στις αμαρτίες τους. Εδώ βρίσκεται το μυστικό της ισχύος του.»

«Μια ημέρα μεγάλης διανοητικής σκοτεινιάς έχει καταδειχθεί ότι ευνόησε την επιτυχία του παπισμού. Θα αποδειχθεί ακόμη ότι και μια ημέρα μεγάλου διανοητικού φωτός είναι εξίσου ευνοϊκή για την επιτυχία του. Σε παρελθόντες αιώνες, όταν οι άνθρωποι ήσαν χωρίς τον λόγο του Θεού και χωρίς τη γνώση της αλήθειας, τα μάτια τους ήσαν δεμένα, και χιλιάδες παγιδεύονταν, μη βλέποντας το δίχτυ που ήταν απλωμένο για τα πόδια τους. Στη γενεά αυτή υπάρχουν πολλοί των οποίων τα μάτια θαμπώνονται από τη λάμψη των ανθρώπινων εικασιών, της “ψευδωνύμου γνώσεως”· δεν διακρίνουν το δίχτυ και βαδίζουν μέσα σ' αυτό τόσο πρόθυμα, σαν να είχαν τα μάτια δεμένα. Ο Θεός όρισε οι διανοητικές δυνάμεις του ανθρώπου να θεωρούνται ως δώρο από τον Δημιουργό του και να χρησιμοποιούνται στην υπηρεσία της αλήθειας και της δικαιοσύνης· αλλά όταν τρέφονται η υπερηφάνεια και η φιλοδοξία, και οι άνθρωποι υψώνουν τις δικές τους θεωρίες υπεράνω του λόγου του Θεού, τότε η διάνοια μπορεί να επιφέρει μεγαλύτερη βλάβη από την άγνοια. Έτσι η ψευδής επιστήμη της παρούσας εποχής, η οποία υπονομεύει την πίστη στη Βίβλο, θα αποδειχθεί εξίσου επιτυχής στην προπαρασκευή της οδού για την αποδοχή του παπισμού, με τις ελκυστικές του μορφές, όπως υπήρξε και η απόκρυψη της γνώσης στο άνοιγμα της οδού για τη μεγέθυνσή του κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες.»

«Στις κινήσεις που βρίσκονται τώρα σε εξέλιξη στις Ηνωμένες Πολιτείες, για να εξασφαλιστεί υπέρ των θεσμών και των συνηθειών της εκκλησίας η υποστήριξη του κράτους, οι Προτεστάντες ακολουθούν τα ίχνη των παπιστών. Και ακόμη περισσότερο, ανοίγουν την πόρτα ώστε ο παπισμός να ανακτήσει στην Προτεσταντική Αμερική την υπεροχή που έχει χάσει στον Παλαιό Κόσμο. Και εκείνο που προσδίδει μεγαλύτερη σημασία σ' αυτή την κίνηση είναι το γεγονός ότι το κύριο επιδιωκόμενο αντικείμενο είναι η επιβολή της τήρησης της Κυριακής—ένα έθιμο που προήλθε από τη Ρώμη και το οποίο εκείνη προβάλλει ως σημείο της εξουσίας της. Είναι το πνεύμα του παπισμού—το πνεύμα της συμμόρφωσης προς τις κοσμικές συνήθειες, ο σεβασμός προς τις ανθρώπινες παραδόσεις υπεράνω των εντολών του Θεού—που διαποτίζει τις Προτεσταντικές εκκλησίες και τις οδηγεί να επιτελέσουν το ίδιο έργο της εξύψωσης της Κυριακής, το οποίο ο παπισμός έχει επιτελέσει πριν από αυτές.»

«Εάν ο αναγνώστης επιθυμεί να κατανοήσει τα μέσα που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν στην επικείμενη σύγκρουση, δεν έχει παρά να εξετάσει την καταγραφή των μέσων που η Ρώμη χρησιμοποίησε για τον ίδιο σκοπό κατά τους παρελθόντες αιώνες. Εάν επιθυμεί να γνωρίσει πώς ενωμένοι παπικοί και Προτεστάντες θα μεταχειρισθούν εκείνους που απορρίπτουν τα δόγματά τους, ας δει το πνεύμα που η Ρώμη επέδειξε απέναντι στο Σάββατο και στους υπερασπιστές του.»

«Βασιλικά διατάγματα, οικουμενικές σύνοδοι και εκκλησιαστικοί κανονισμοί, υποστηριζόμενοι από την κοσμική εξουσία, υπήρξαν τα βήματα με τα οποία η παγανιστική εορτή κατέκτησε τη θέση τιμής της στον χριστιανικό κόσμο. Το πρώτο δημόσιο μέτρο που επέβαλε την τήρηση της Κυριακής ήταν ο νόμος που θεσπίστηκε από τον Κωνσταντίνο. (321 μ.Χ.) Το διάταγμα αυτό απαιτούσε από τους κατοίκους των πόλεων να αναπαύονται κατά «την σεβαστή ημέρα του ηλίου», αλλά επέτρεπε στους κατοίκους της υπαίθρου να συνεχίζουν τις γεωργικές τους ασχολίες. Μολονότι στην ουσία επρόκειτο για ειδωλολατρικό νόμο, επιβλήθηκε από τον αυτοκράτορα μετά την κατ' όνομα αποδοχή του Χριστιανισμού εκ μέρους του.»

«Επειδή το βασιλικό διάταγμα δεν αποδεικνύοταν επαρκές υποκατάστατο της θείας εξουσίας, ο Ευσέβιος, επίσκοπος που επιζητούσε την εύνοια των αρχόντων και που ήταν ιδιαίτερος φίλος και κόλακας του Κωνσταντίνου, προέβαλε τον ισχυρισμό ότι ο Χριστός είχε μεταφέρει το Σάββατο στην Κυριακή. Ούτε μία μαρτυρία από τις Γραφές δεν προσκομίστηκε προς απόδειξη της νέας αυτής διδασκαλίας. Ο ίδιος ο Ευσέβιος, χωρίς να το αντιλαμβάνεται, αναγνωρίζει το ψεύδος της και υποδεικνύει τους πραγματικούς αυτουργούς της αλλαγής. «Όλα όσα», λέγει, «ήταν καθήκον να γίνονται κατά το Σάββατο, αυτά τα μεταφέραμε στην Ημέρα του Κυρίου».—Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties, σελίδα 538. Αλλά το επιχείρημα υπέρ της Κυριακής, όσο αβάσιμο και αν ήταν, χρησίμευσε για να αποθρασύνει τους ανθρώπους στο να καταπατούν το Σάββατο του Κυρίου. Όλοι όσοι επιθυμούσαν να τιμώνται από τον κόσμο αποδέχθηκαν τη δημοφιλή εορτή.»

Καθώς ο παπισμός εδραιωνόταν σταθερά, το έργο της εξύψωσης της Κυριακής συνεχίστηκε. Για ένα διάστημα, ο λαός ασχολούνταν με αγροτικές εργασίες όταν δεν παρευρισκόταν στην εκκλησία, και η έβδομη ημέρα εξακολουθούσε να θεωρείται ως το Σάββατο. Αλλά σταθερά επήλθε μια μεταβολή. Σε όσους κατείχαν ιερό αξίωμα απαγορεύθηκε να εκδίδουν κρίση σε

οποιαδήποτε αστική διαφορά κατά την Κυριακή. Λίγο αργότερα, διατάχθηκε σε όλους τους ανθρώπους, οποιασδήποτε τάξεως, να απέχουν από τη συνήθη εργασία, με ποινή προστίμου για τους ελεύθερους και μαστιγώσεως στην περίπτωση των υπηρετών. Αργότερα διακηρύχθηκε ότι οι πλούσιοι έπρεπε να τιμωρούνται με την απώλεια του μισού της περιουσίας τους· και τελικά, ότι, εάν εξακολουθούσαν να είναι αμετανόητα επίμονοι, έπρεπε να γίνονται δούλοι. Οι κατώτερες τάξεις έπρεπε να υποστούν διαρκή εξορία.

«Επιστρατεύθηκαν επίσης και θαύματα. Μεταξύ άλλων τερατουργημάτων αναφέρθηκε ότι, καθώς ένας γεωργός, ο οποίος επρόκειτο να οργώσει τον αγρό του την Κυριακή, καθάριζε το άροτρό του με ένα σιδερένιο εργαλείο, το σίδερο κόλλησε σταθερά στο χέρι του, και επί δύο έτη το περιέφερε μαζί του, “προς την υπερβολικώς μεγάλη οδύνη και ντροπή του”.—Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord’s Day*, σελίδα 174.»

«Αργότερα ο πάπας έδωσε οδηγίες ώστε ο εφημέριος να νουθετεί τους παραβάτες της Κυριακής και να τους προτρέπει να πηγαίνουν στην εκκλησία και να λένε τις προσευχές τους, μήπως επιφέρουν επάνω στον εαυτό τους και στους γείτονές τους κάποια μεγάλη συμφορά. Μια εκκλησιαστική σύνοδος προέβλεπε το επιχείρημα, το οποίο έκτοτε χρησιμοποιήθηκε τόσο ευρέως, ακόμη και από Προτεστάντες, ότι, επειδή άνθρωποι είχαν πληγεί από κεραυνό ενώ εργαζόνταν την Κυριακή, αυτή έπρεπε να είναι το Σάββατο. “Είναι φανερό,” είπαν οι προκαθήμενοι, “πόσο μεγάλη ήταν η δυσaréσκεια του Θεού εξαιτίας της παραμέλησης αυτής της ημέρας εκ μέρους τους.” Έπειτα απευθύνθηκε έκκληση ώστε ιερείς και λειτουργοί, βασιλείς και πρίγκιπες, και όλος ο πιστός λαός «να καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια και μέριμνα, ώστε η ημέρα να αποκατασταθεί στην τιμή της και, προς τιμήν του Χριστιανισμού, να τηρείται στο εξής με περισσότερη ευλάβεια».—Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord’s Day*, σελίδα 271.»

Καθώς τα διατάγματα των συνόδων αποδεικνύονταν ανεπαρκή, παρακλήθηκαν οι κοσμικές αρχές να εκδώσουν διάταγμα που θα ενέπνεε τρόμο στις καρδιές του λαού και θα τον εξανάγκαζε να απέχει από την εργασία κατά την Κυριακή. Σε σύνοδο που συγκλήθηκε στη Ρώμη, όλες οι προηγούμενες αποφάσεις επαναβεβαιώθηκαν με μεγαλύτερη ισχύ και επισιμότητα. Ενσωματώθηκαν επίσης στο εκκλησιαστικό δίκαιο και επιβλήθηκαν από τις πολιτικές αρχές σε ολόκληρη σχεδόν τη Χριστιανοσύνη. (Βλ. Heylyn, *History of the Sabbath*, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)

Ωστόσο, η έλλειψη Γραφικής εξουσιοδοτήσεως για την τήρηση της Κυριακής προξενούσε όχι μικρή αμηχανία. Ο λαός αμφισβητούσε το δικαίωμα των διδασκάλων του να παραμερίζουν τη σαφή διακήρυξη του Ιεχωβά, «Η εβδόμη ημέρα είναι σάββατο Κυρίου του Θεού σου», προκειμένου να τιμούν την ημέρα του ήλιου. Για να αναπληρωθεί η έλλειψη βιβλικής μαρτυρίας, κατέστησαν αναγκαία άλλα τεχνάσματα. Ένας ζηλωτής υπέρμαχος της Κυριακής, ο οποίος προς το τέλος του δωδεκάτου αιώνας επισκέφθηκε τις εκκλησίες της Αγγλίας, αντιμετώπισθηκε με αντίσταση από πιστούς μάρτυρες της αληθείας· και τόσο άκαρπες υπήρξαν οι προσπάθειές του, ώστε αναχώρησε από τη χώρα για κάποιο διάστημα και αναζήτησε κάποιο μέσο για να επιβάλει τις διδασκαλίες του. Όταν επέστρεψε, η έλλειψη είχε καλυφθεί, και στους κατοπινούς του κόπους συνάντησε μεγαλύτερη επιτυχία. Έφερε μαζί του έναν κύλινδρο που παρουσιαζόταν ως προερχόμενος από τον ίδιο τον Θεό, ο οποίος περιείχε

την απαιτούμενη εντολή για την τήρηση της Κυριακής, μαζί με φοβερές απειλές για να κατατρομάξει τους απειθείς. Το πολύτιμο αυτό έγγραφο — κάλπικο και αισχρό στον ίδιο βαθμό με τον θεσμό που υποστήριζε — λεγόταν ότι είχε πέσει από τον ουρανό και ότι είχε βρεθεί στην Ιερουσαλήμ, επάνω στο θυσιαστήριο του αγίου Συμεών, στον Γολγοθά. Αλλά, στην πραγματικότητα, πηγή από την οποία είχε εκπορευθεί ήταν το παπικό ανάκτορο στη Ρώμη. Απάτες και πλαστογραφίες για την προώθηση της ισχύος και της ευημερίας της εκκλησίας έχουν σε όλες τις εποχές θεωρηθεί νόμιμες από την παπική ιεραρχία.

«Το έγγραφο απαγόρευε την εργασία από την ενάτη ώρα, δηλαδή από τις τρεις η ώρα το απόγευμα του Σαββάτου, έως την ανατολή του ηλίου τη Δευτέρα· και διακηρυσσόταν ότι η εξουσία του είχε επικυρωθεί με πολλά θαύματα. Αναφερόταν ότι όσοι εργαζόνταν πέρα από την καθορισμένη ώρα πλήττονταν από παράλυση. Ένας μυλωνάς, ο οποίος επιχείρησε να αλέσει το σιτάρι του, είδε, αντί για αλεύρι, να εξέρχεται χείμαρρος αίματος, και ο τροχός του μύλου έμεινε ακίνητος, παρά την ισχυρή ορμή του νερού. Μια γυναίκα που έβαλε ζυμάρι στον φούρνο το βρήκε άψητο όταν το έβγαλε, αν και ο φούρνος ήταν πολύ θερμός. Μια άλλη, η οποία είχε ετοιμάσει ζυμάρι για ψήσιμο κατά την ενάτη ώρα, αλλά αποφάσισε να το αφήσει κατά μέρος έως τη Δευτέρα, διαπίστωσε την επόμενη ημέρα ότι είχε μεταβληθεί σε άρτους και είχε ψηθεί με θεία δύναμη. Ένας άνδρας που έψησε ψωμί μετά την ενάτη ώρα του Σαββάτου διαπίστωσε, όταν το έκοψε το επόμενο πρωί, ότι ανέβλυσε αίμα από αυτό. Με τέτοιες παράλογες και δεισιδαιμονικές επινοήσεις οι υποστηρικτές της Κυριακής επιχείρησαν να εδραιώσουν την ιερότητά της. (Βλ. Roger de Hoveden, *Annals*, τόμ. 2, σελ. 526–530.)»

«Στη Σκωτία, όπως και στην Αγγλία, εξασφαλίστηκε μεγαλύτερος σεβασμός για την Κυριακή με τη συνένωσή της με ένα μέρος του αρχαίου Σαββάτου. Αλλά ο χρόνος που έπρεπε να τηρείται ως άγιος διέφερε. Ένα διάταγμα του βασιλιά της Σκωτίας διακήρυσσε ότι “το Σάββατο από τη δωδεκάτη μεσημβρινή ώρα πρέπει να λογίζεται άγιο” και ότι κανείς, από εκείνη τη στιγμή έως το πρωί της Δευτέρας, δεν έπρεπε να επιδίδεται σε κοσμικές εργασίες.—Morer, σελίδες 290, 291.»

«Αλλ’ εν τούτοις, παρά πάσας τας προσπαθείας προς εδραίωσιν της ιερότητος της Κυριακής, αυτοί οι παπικοί ωμολόγησαν δημοσία τη θεία αυθεντία του Σαββάτου και την ανθρώπινη προέλευση του θεσμού διά του οποίου αυτό είχε παραμερισθή. Κατά τον δέκατον έκτον αιώνα, παπική σύνοδος εδήλωσε ρητώς: “Ας ενθυμούνται πάντες οι Χριστιανοί ότι η εβδόμη ημέρα ηγιασθη υπό του Θεού και έχει παραληφθή και τηρηθή, ουχί μόνον υπό των Ιουδαίων, αλλά και υπό πάντων των άλλων, όσοι ισχυρίζονται ότι λατρεύουν τον Θεόν· αν και ημείς οι Χριστιανοί μετεβάλαμεν το Σάββατόν των εις την Ημέραν του Κυρίου.” — Ibid., σελίδες 281, 282. Εκείνοι που παρενέβαιναν εις τον θείον νόμον δεν ηγνούν τον χαρακτήρα του έργου των. Εσυνειδήτως ύψωναν εαυτούς υπεράνω του Θεού.»

«Μια εντυπωσιακή απεικόνιση της πολιτικής της Ρώμης απέναντι σε όσους διαφωνούν μαζί της δόθηκε κατά τον μακρό και αιματηρό διωγμό των Βαλδένσιων, μερικοί από τους οποίους τηρούσαν το Σάββατο. Άλλοι υπέφεραν κατά παρόμοιο τρόπο εξαιτίας της πιστότητάς τους στην τέταρτη εντολή. Η ιστορία των εκκλησιών της Αιθιοπίας και της Αβησσυνίας είναι ιδιαίτερος σημαντική. Μέσα στο σκότος του Μεσαίωνα, οι χριστιανοί της Κεντρικής Αφρικής είχαν χαθεί από τα μάτια του κόσμου και είχαν λησμονηθεί από αυτόν, και επί πολλούς αιώνες

απολάμβαναν ελευθερία στην άσκηση της πίστης τους. Αλλά τελικά η Ρώμη πληροφορήθηκε την ύπαρξή τους, και ο αυτοκράτορας της Αβησσυνίας δεν άργησε να παρασυρθεί ώστε να αναγνωρίσει τον πάπα ως τον αντιπρόσωπο του Χριστού. Ακολούθησαν και άλλες παραχωρήσεις.»

«Εξεδόθη διάταγμα που απαγόρευε την τήρηση του Σαββάτου, υπό τις αυστηρότερες ποινές. (Βλ. Michael Geddes, Church History of Ethiopia, σελίδες 311, 312.) Πλην όμως, η παπική τυραννία σύντομα κατέστη ζυγός τόσο επαχθής, ώστε οι Αβησσυνοί αποφάσισαν να τον αποτινάξουν από τον τράχηλό τους. Έπειτα από φοβερό αγώνα, οι Ρωμαιοκαθολικοί εκδιώχθηκαν από την επικράτειά τους και η αρχαία πίστη αποκαταστάθηκε. Οι εκκλησίες εχάρησαν για την ελευθερία τους και ουδέποτε λησμόνησαν το μάθημα που είχαν διδαχθεί σχετικά με την απάτη, τον φανατισμό και τη δεσποτική εξουσία της Ρώμης. Μέσα στη μοναχική τους επικράτεια αρκούσαν να παραμένουν, άγνωστοι στον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο.»

«Οι εκκλησίες της Αφρικής τηρούσαν το Σάββατο όπως το τηρούσε η παπική εκκλησία πριν από την πλήρη αποστασία της. Ενώ τηρούσαν την έβδομη ημέρα σε υπακοή προς την εντολή του Θεού, απείχαν από την εργασία κατά την Κυριακή, σύμφωνα με το έθιμο της εκκλησίας. Όταν η Ρώμη απέκτησε υπέρτατη εξουσία, καταπάτησε το Σάββατο του Θεού για να εξυψώσει το δικό της· όμως οι εκκλησίες της Αφρικής, κρυμμένες επί σχεδόν χίλια χρόνια, δεν συμμετείχαν σε αυτή την αποστασία. Όταν υποτάχθηκαν στην κυριαρχία της Ρώμης, εξαναγκάστηκαν να παραμερίσουν το αληθινό και να εξυψώσουν το ψευδές σάββατο· αλλά μόλις ανέκτησαν την ανεξαρτησία τους, επέστρεψαν στην υπακοή προς την τέταρτη εντολή.»

«Αυτές οι καταγραφές του παρελθόντος αποκαλύπτουν καθαρά την έχθρα της Ρώμης προς το αληθινό Σάββατο και προς τους υπερασπιστές του, καθώς και τα μέσα που χρησιμοποιεί για να τιμήσει τον θεσμό τον οποίο η ίδια δημιούργησε. Ο λόγος του Θεού διδάσκει ότι αυτές οι σκηνές πρόκειται να επαναληφθούν, όταν οι Ρωμαιοκαθολικοί και οι Προτεστάντες θα ενωθούν για την εξύψωση της Κυριακής.»

Η προφητεία της Αποκαλύψεως 13 δηλώνει ότι η εξουσία η οποία παριστάνεται από το θηρίο με τα όμοια με αρνίου κέρατα θα κάμει «την γην και τους κατοικούντας εν αυτή» να προσκυνήσουν τον παπισμό—ο οποίος εκεί συμβολίζεται από το θηρίο «όμοιον με πάρδαλιν». Το θηρίο με τα δύο κέρατα πρόκειται επίσης να ειπεί «προς τους κατοικούντας επί της γης, να κάμωσιν εικόνα εις το θηρίον»· και, επιπλέον, πρόκειται να προστάξει όλους, «μικρούς και μεγάλους, πλουσίους και πτωχούς, ελευθέρους και δούλους», να λάβουν το χάραγμα του θηρίου. Αποκάλυψις 13:11–16. Έχει καταδειχθεί ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η εξουσία που παριστάνεται από το θηρίο με τα όμοια με αρνίου κέρατα, και ότι αυτή η προφητεία θα εκπληρωθεί όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες επιβάλουν την τήρηση της Κυριακής, την οποία η Ρώμη διεκδικεί ως την ιδιαίτερη αναγνώριση της υπεροχής της. Αλλά σε αυτόν τον φόρο τιμής προς τον παπισμό οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν θα είναι μόνες. Η επιρροή της Ρώμης στις χώρες που κάποτε αναγνώριζαν την κυριαρχία της απέχει ακόμη πολύ από το να έχει καταστραφεί. Και η προφητεία προλέγει αποκατάσταση της ισχύος της. «Και είδον μίαν εκ των κεφαλών αυτού ως εσφαγμένην εις θάνατον· και η πληγή του θανάτου αυτού εθεραπεύθη· και εθαύμασεν όλη η γη όπισω του θηρίου». Εδάφιο 3. Η επιφορά της θανατηφόρου πληγής

υποδεικνύει την πτώση του παπισμού το 1798. Έπειτα από αυτό, λέγει ο προφήτης, «η πληγή του θανάτου αυτού εθεραπεύθη· και εθαύμασεν όλη η γη οπίσω του θηρίου». Ο Παύλος δηλώνει σαφώς ότι ο «άνθρωπος της αμαρτίας» θα εξακολουθήσει μέχρι τη δεύτερα παρουσία. 2 Θεσσαλονικείς 2:3–8. Μέχρι και το αυτό το τέλος του χρόνου θα συνεχίσει το έργο της απάτης. Και ο αποκαλυπτής δηλώνει, επίσης αναφερόμενος στον παπισμό: «Και θέλουσι προσκυνήσει αυτόν πάντες οι κατοικούντες επί της γης, των οποίων τα ονόματα δεν είναι γεγραμμένα εν τω βιβλίω της ζωής». Αποκάλυψις 13:8. Και στον Παλαιό και στον Νέο Κόσμο, ο παπισμός θα λάβει φόρο τιμής με την τιμή που θα αποδοθεί στον θεσμό της Κυριακής, ο οποίος στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο στην εξουσία της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας.

«Από τα μέσα του δεκάτου ενάτου αιώνας, σπουδασταί τής προφητείας εν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις παρουσίασαν εις τὸν κόσμον τὴν μαρτυρίαν ταύτην. Εἰς τὰ γεγονότα τὰ νῦν λαμβάνοντα χώραν διακρίνεται ταχεία πρόοδος πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς προρρήσεως. Μετὰ τῶν Προτεσταντῶν διδασκάλων ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἀξίωσις θείας ἐξουσίας διὰ τὴν τήρησιν τῆς Κυριακῆς, καὶ ἡ αὐτὴ ἔλλειψις Γραφικῆς ἀποδείξεως, ὡς καὶ μετὰ τῶν παπικῶν ἡγετῶν οἵτινες κατεσκεύασαν θαύματα διὰ νὰ ἀναπληρώσουν τὴν θέσιν ἐντολῆς ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι αἱ κρίσεις τοῦ Θεοῦ ἐπισκέπτονται τοὺς ἀνθρώπους ἕνεκα τῆς παραβάσεως ὑπ’ αὐτῶν τοῦ σαββάτου τῆς Κυριακῆς, θὰ ἐπαναληφθῇ· ἤδη ἄρχεται νὰ προβάλλεται ἐπιμόνωσ. Καὶ κίνημα πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τηρήσεως τῆς Κυριακῆς κερδίζει ταχέως ἔδαφος.»

«Θαυμαστή στην οξυδέρκεια και την πανουργία της είναι η Ρωμαϊκή Εκκλησία. Δύναται να διακρίνει τι πρόκειται να συμβεί. Αναμένει την κατάλληλη στιγμή, βλέποντας ότι οι Προτεσταντικές εκκλησίες τής αποδίδουν τιμή με την αποδοχή του ψευδούς σαββάτου και ότι προετοιμάζονται να το επιβάλουν με τα ίδια ακριβώς μέσα που η ίδια χρησιμοποίησε σε παλαιότερες ημέρες. Εκείνοι που απορρίπτουν το φως της αλήθειας θα επιζητήσουν ακόμη τη βοήθεια αυτής της αυτοαποκαλούμενης αλάθητης εξουσίας, για να εξυψώσουν έναν θεσμό που προήλθε από αυτήν. Πόσο πρόθυμα θα σπεύσει να βοηθήσει τους Προτεστάντες σε αυτό το έργο, δεν είναι δύσκολο να εικάσει κανείς. Ποιος κατανοεί καλύτερα από τους παπικούς ηγέτες πώς να μεταχειρίζονται εκείνους που είναι ανυπάκουοι προς την εκκλησία;»

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, με όλες τις διακλαδώσεις της σε ολόκληρο τον κόσμο, αποτελεί μία απέραντη οργάνωση υπό τον έλεγχο της παπικής έδρας και προορισμένη να υπηρετεί τα συμφέροντά της. Τα εκατομμύρια των πιστών της, σε κάθε χώρα της γης, διδάσκονται να θεωρούν τους εαυτούς τους δεσμευμένους σε υποταγή προς τον πάπα. Οποιαδήποτε κι αν είναι η εθνικότητά τους ή η κυβέρνησή τους, οφείλουν να θεωρούν την εξουσία της εκκλησίας υπεράνω κάθε άλλης. Αν και ενδέχεται να δίδουν όρκο με τον οποίο να δεσμεύονται για την πίστη τους προς το κράτος, εντούτοις πίσω από αυτόν βρίσκεται ο όρκος υπακοής προς τη Ρώμη, ο οποίος τους απαλλάσσει από κάθε δέσμευση αντίθετη προς τα συμφέροντά της.

«Η ιστορία μαρτυρεί τις επιτήδειες και επίμονες προσπάθειές της να παρεισφρέει στις υποθέσεις των εθνών· και, αφού αποκτούσε έρεισμα, να προωθεί τους δικούς της σκοπούς, ακόμη και με την καταστροφή ηγεμόνων και λαών. Κατά το έτος 1204, ο πάπας Ιννοκέντιος Γ΄ απέσπασε από τον Πέτρο Β΄, βασιλέα της Αραγωνίας, τον ακόλουθο εξαιρετικό όρκο: “Εγώ, ο Πέτρος, βασιλεύς των Αραγονέζων, ομολογώ και υπόσχομαι να είμαι πάντοτε πιστός και

υπάκουος προς τον κύριό μου, τον πάπα Ιννοκέντιο, προς τους καθολικούς διαδόχους του και προς τη Ρωμαϊκή Εκκλησία, και να διατηρώ πιστά το βασίλειό μου στην υπακοή του, υπερασπίζοντας την Καθολική πίστη και καταδιώκοντας την αιρετική διαστροφή.” —John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55.»

«55. Αυτό εναρμονίζεται με τους ισχυρισμούς σχετικά με την εξουσία του Ρωμαίου ποντίφικα, “ότι είναι νόμιμο γι’ αυτόν να καθαιρεί αυτοκράτορες” και “ότι δύναται να απαλλάσσει τους υπηκόους από την υποταγή τους σε άδικους άρχοντες”.—Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.»

«Και ας ενθυμούμεθα ότι είναι καύχημα της Ρώμης πως ουδέποτε μεταβάλλεται. Οι αρχές του Γρηγορίου Ζ΄ και του Ιννοκεντίου Γ΄ εξακολουθούν να είναι οι αρχές της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Και αν μόνον διέθετε τη δύναμη, θα τις εφάρμοζε με την ίδια ακριβώς σφοδρότητα και σήμερα όπως και στους περασμένους αιώνες. Οι Προτεστάντες ελάχιστα γνωρίζουν τι πράττουν όταν προτείνουν να δεχθούν τη βοήθεια της Ρώμης στο έργο της εξύψωσης της Κυριακής. Ενώ είναι απορροφημένοι από την επίτευξη του σκοπού τους, η Ρώμη αποβλέπει στην αποκατάσταση της ισχύος της, στην ανάκτηση της χαμένης της υπεροχής. Αν εδραιωθεί έστω και μία φορά στις Ηνωμένες Πολιτείες η αρχή ότι η εκκλησία δύναται να χρησιμοποιεί ή να ελέγχει την εξουσία του κράτους· ότι οι θρησκευτικές τηρήσεις δύναται να επιβάλλονται με κοσμικούς νόμους· εν συντομία, ότι η εξουσία εκκλησίας και κράτους πρέπει να κυριαρχεί επί της συνείδησης, τότε ο θρίαμβος της Ρώμης στη χώρα αυτή είναι εξασφαλισμένος.

«Ο λόγος του Θεού έχει δώσει προειδοποίηση για τον επερχόμενο κίνδυνο· αν αυτή αγνοηθεί, ο Προτεσταντικός κόσμος θα μάθει ποιοι είναι πραγματικά οι σκοποί της Ρώμης μόνο όταν θα είναι πλέον πολύ αργά για να διαφύγει την παγίδα. Εκείνη αυξάνει σιωπηλά σε δύναμη. Τα δόγματά της ασκούν την επιρροή τους στις νομοθετικές αίθουσες, στις εκκλησίες και στις καρδιές των ανθρώπων. Συσσωρεύει τις υψηλές και ογκώδεις κατασκευές της, στα απόκρυφα βάθη των οποίων θα επαναληφθούν οι παλαιότεροι διωγμοί της. Κρυφά και απαρατήρητα ενισχύει τις δυνάμεις της, για να προωθήσει τους δικούς της σκοπούς όταν έλθει ο καιρός να πλήξει. Το μόνο που επιθυμεί είναι πλεονεκτική θέση, και αυτή ήδη της παραχωρείται. Σύντομα θα δούμε και θα αισθανθούμε ποιος είναι ο σκοπός του Ρωμαιοκαθολικού στοιχείου. Όποιος πιστέψει και υπακούσει στον λόγο του Θεού, θα υποστεί γι’ αυτό ονειδισμό και διωγμό». *The Great Controversy*, 563–581.